

[Boligministeren.]

af de enkelte lejemaal og lokalers rimelige og reelle lejeværdi, i hvilket omfang lejeforhøjelser er mulige. For lejemaal, der ikke omfattes af lejevurdering, fordi lejlighederne eller lokalene er taget i brug efter 1. januar 1963, indføres en bestemmelse, hvorefter huslejenævnet under hensyn til indtrufne stigninger i ejendommens driftsudgifter kan tillade en efter nævnets opfattelse rimelig lejeforhøjelse. Der er herved skabt mere ensartede regler for de forskellige kategorier af lejemaal i kommuner, der omfattes af huslejestoppet.

Forslaget om, at restaurering af fredede bygninger kan godkendes som forbedringer, er — efter kommunalt ønske — udvidet derhen, at der også i ejendomme, der omfattes af en vedtaget og godkendt bevarende byplan, kan gennemføres lejeforhøjelser til dækning af rimelige udgifter ved tilsvarende restaureringer, når arbejdet er godkendt af kommunalbestyrelsen.

Under udvalgsarbejdet er drøftet spørgsmålet om kontrol med lejen af enkeltværelser og øvrige problemer i forbindelse hermed. Der har i udvalget været enighed om, at det gældende opsigelsesvarsel i mange tilfælde er for kort, hvorfor der er indsat en bestemmelse, hvorefter opsigelse af lejemaal skal ske med mindst 1 måneds varsel.

Som det fremgår af udvalgsbetænkningen, har udvalget endvidere drøftet en række andre problemer, herunder spørgsmålet om adgangen til at anvende beboelseslejligheder til dagpleje, spørgsmålet om afsætning til vedligeholdelse og den foreslåede bestemmelse om, at domstolene for kortere eller længere tid har mulighed for at frakende en udlejer, der overtræder den midlertidige lejelovgivning, retten til at anvise lejere til ledige lejligheder. Jeg er enig i de synspunkter, udvalget har fremsat herom i betænkningen.

Som det fremgår af betænkningen, står det under den videre behandling af forslagene her i tinget tilbage at drøfte, om de i lovforslagets § 40 fastsatte særlige regler for binding af lejeforhøjelser i ejendomme med kun 2 lejligheder, hvoraf udlejeren bebor den ene, giver et rimeligt resultat. Jeg vil gerne tilsige min vilje til en saglig forhandling om dette spørgsmål.

Under drøftelserne i udvalget rejste man over for mig spørgsmålet, om der er mulighed for at gøre det mindre bekosteligt for ubemidlede lejere at føre boligretssager. Jeg lovede at tage spørgsmålet op over for justitsministeren. Det har jeg gjort, og jeg kan oplyse, at der i justitsministeriet er overvejelser i gang på grundlag af en betænkning af 1966 om ændring i reglerne om fri proces og vederlagsfri retshjælp, og at justitsministeriet i disse overvejelser også vil være opmærksom på problemerne inden for huslejeområdet.

På baggrund af det omhyggelige og grundige udvalgsarbejde, der allerede er gennemført, er det mit håb, at den videre behandling af de to lovforslag vil kunne gennemføres i løbet af kort tid, og jeg tillader mig med disse bemærkninger at anbefale lovforslagene til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om boligsikring*.

De principper, forslaget er udtryk for, vil betyde en værdifuld reform: af den hidtidige støtte inden for huslejeområdet. Ordningen vil indebære, at der tilvejebringes et socialt sikkerhedsnet, som skulle gøre det muligt for befolkningsgrupper med beskedne indtægter, herunder ikke mindst børnerige familier og pensionisterne, at opnå rimelige boligforhold.

De regler, der hidtil har været anvendt for at lette boligudgiften for lejere med børn og små indtægter, har navnlig bestået i rentelepælsler, driftstilskud og huslejetilskud. Ordningerne har efter deres forudsætninger været knyttet til ret stive og efter den enkelte families forhold mindre rationelle kriterier. Følgen har været, at der i adskillige tilfælde ydes tilskud til familier med en efter deres økonomiske forhold relativt lav husleje, medens andre familier med samme eller mindre indkomster får mindre eller måske slet intet tilskud, selv om de bor i dyrere lejligheder.

Det grundlæggende princip i boligsikringsordningen er i modsætning hertil, at det bliver forholdet mellem den enkeltes husleje og indkomst, som bliver afgørende for, om boligsikring kan ydes. Personer med lave indkomster eller store forsørgerbyrder